

ALEXANDRU LAMBA

© 2019 Alexandru Lamba
© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Illustrații: © Alexandra Gold

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAMBA, ALEXANDRU

Stele și gheață / Alexandru Lamba.

– București : Herg Benet, 2019 –

3 vol.

ISBN 978-606-763-275-0

Vol. 1 : *Cărări pe gheață*. – 2019.

– ISBN 978-606-763-276-7.

1. Gold, Alexandra (il.)

821.135.1

Tipărit în România

STELE ȘI GHEAȚĂ

CARTEA I:
CĂRĂRI PE GHEAȚĂ

TEEN FICTION
HERG BENET

2019

Ne-am ghemuit în culcușurile noastre de paie și-am adormit pe rând. Eu mai la urmă. Eu mai târziu, doar după ce, simțindu-l pe uriaș că-și părăsește culcușul, l-am urmărit tiptil afară.

A mers agale, ca înmuiat de prea multă băutură, spre una dintre siluetele immense care se legănau la malul mării. Acolo s-a sprijinit de una dintre ele și a suspinat, cu privirile rătăcite spre apus, peste mare. Apoi a privit cerul. Și mi s-a părut că-l cercetează nu doar cu dor, ci și cu teamă, de parcă întunericul nepătruns dintre scăriile de lumină putea ascunde pierzania. Sau era acesta doar gândul meu?

N-am așteptat să-și întoarcă fața spre mine, ci m-am strecurat înapoi, neauzit ca o umbră, până în culcușul meu. El s-a cuibărit într-al său după doar câteva vorbe nedeslușite.

Am adormit și eu.

CURPINS

Prolog la cartea întâi	9
I. Între stele și gheață	15
II. Atlan și Xee	33
III. Ultima generație.....	49
IV. Abisul	71
V. Consiliul	87
VI. Cărări de gheață.....	121
VII. Povești în marele alb	141
VIII. O pădure cu arme	171
IX. Mesajul	201
X. Primul erou atlan-tidian al Hyperbo'reei	215
XI. În căutarea camarazilor.....	243
XII. Fantasma războiului	255
Epilog la cartea întâi	269

pe un alt țărm de cer. Cerul are mai multe țărmuri decât marea, aşa să ştiți!

Fără să ne dăm seama, ne-am trezit cu toții aținându-ne privirile în sus. Însă acolo doar burtile negre ale norilor ni le întâmpinară, plimbându-se molcom.

— Vreau să vă spun o poveste. O poveste de pe țărmul nostru, despre lumea titanilor, o lume pe care eu însuși nu am cunoscut-o niciodată și pe care nici nu o voi cunoaște.

Din desaga pe care o purta tot timpul cu sine, scoase un obiect care semăna cu o pictură mică, pe o scândură pătrată de lemn. Când o atinse, însă, placa prinse viață în mâna lui și lumină dezvăluind o scriere pe care niciunul dintre noi nu o mai văzuse.

— Vreți să-mi ascultați povestea? Poate că unele cuvinte nu mi le veți înțelege. Pe altele eu însuși nu le pricep pe deplin. Dar vă voi spune-o aşa cum este, aşa cum au scris-o stră bunii mei, atunci, de demult, când au lăsat pustiu țărmul lumii noastre și au venit aici. Unele vorbe vi le voi explica, de veți vrea, pe-altele nu voi putea. Dar voi veți înțelege oricum ce e de înțeles. Spuneți, vreți?

Eram cu toții prea uimiți ca să-i răspundem.

Când se aplecă deasupra acelui lucrușor pe care-l ținea în mâini, fața lui mare ne apără deslușit, mai clară decât în lumina focului, iar el prinse a ne citi...

I. ÎNTRE STELE ȘI GHEAȚĂ

I.

Se înnoptase. Sub luminițele cerului, lumea incremenise în sclipiri de zăpadă. Micile puncte, răspândite rar pe înălțimea bolții, se îngrămădeau aproape de orizont, spre apus, în coloane verticale, acolo unde se aflau turnurile lui Tide-Reeam. În partea cealaltă, spre răsărit, lanțul muntos Werd-Kagana¹ se distingea confuz, ca un sir de zimți negri, venind dinspre nord și terminându-se acolo unde o licărire pulsa alene. Acela era farul lui Atlan-Fivin². Nicio adiere de vânt, nicio șoaptă.

Se oprise și călătorul. Și, pentru o clipă, zâmbi

1. Centura continentului Werd. Un lanț muntos care străjuia țărmul răsăritean al acestuia.

2. Ochiul lui Atlan sau Ochiul oceanului. Atlan, în limba noastră, înseamnă ocean. Iar un far știți ce e, aveți și voi turnuri înalte în care țineți flăcări arzând noaptea întreagă, să le vadă corăbierii de departe.

măreției acelor clădiri, care se vedea de atât de departe. Rămâneau simboluri ale gloriei. Ale unei glorii de mult apuse.

Dacă tocmai ai fi ajuns aici din altă lume, poate că ți-ar fi plăcut poleiala zăpezii, limpezimea cerului și calmul nopții înghețate. Însă pentru ochii lui Theru-Tin toate acestea nu mai aveau nicio frumusețe. Le cunoștea dintotdeauna și altceva nici că i se arătase vreodată în nopțile în care hoinărea. Aceeași întunecime rece pe care o ura aproape la fel de mult ca pe zorii roșiaci și rău prevestitori pe care îi aducea după sine.

Ziua, întinderile de zăpadă care-i însoțeau pașii dacă părăsea orașul se colorau în roșu aprins. Doar în unele nopți, sub lumina stelelor, dunele își stingeau jarul, însă doar când Pelta-Neea și Quesa-Neea lipseau amândouă, pentru că Xee le pervertise și pe ele. Singure, stelele rămăseseră indiferente la suferințele stăpânului lumii.

Iar aceasta era una dintre acele nopți, niciuna dintre lunile lui Tan-Ree negăsindu-se pe boltă. Deci se hotărâse să iasă. Și, cum se aflase în Turnul Nașterii Zilei când îi venise gândul, urmase drumul către cea mai apropiată ieșire din oraș, adică spre răsărit. Nu spusese nimănuia unde se duce. Niciodată nu știuse.

Acum se oprișe numai pentru o clipă, să admire

depărtările și stelele.

Își strânse puțin cordonul mantalei. Chiar și prin hainele militare, anume croite pentru asemenea temperaturi nemiloase, simțea gerul pătrunzându-l până la oase. Dar cât de frumoase erau făcliile cerului! Și cât de departe. Atât de departe, încât titanii nu aveau vreodată să le ajungă...

Nu! Așa își pierduse mințile bătrânul împărat, Tânjind la ele. Ca simplu titan ce era, el nu avea să-i cunoască vreodată suveranului povara, dar nici tăria nu î-o împărtășea. Vraja lor l-ar putea înrobi atât de ușor, mai bine să nu se mai gândească la ele.

Avea cum, oare?

Se puse iarăși pe mers, ca să nu înghețe. De data aceasta se îndreptă spre nord. Fără un motiv anume, poate doar pentru că în acea direcție, dincolo de orizont, avea să se desfășoare spectacolul cerului. Nu că ar fi putut să-l vadă de unde se afla. De departe, între cele mai nordice stânci ale lui Werd-Kagana, orașul Remiltin era singurul din imperiu în care acesta avea să fie vizibil. Tocmai de aceea devenise din nou reședința temporară a împăratului.

La ce bun? Nu se aștepta la mare lucru de la o ploaie de meteoriți. Văzuse și altele.

Își amintea totuși că fuseseră niște discuții despre cei de acum, încă de când îi detectaseră sateliții

cu telescoape orbitale³, iar experții cosmologi nu avuseseră altă explicație decât întâmplarea. Erau șase, aveau exact aceeași viteză, traекторii paralele și mențineau în zbor formațiunea de octaedru regulat. Aveau aceleași dimensiuni și mase, iar analiza lor vădea o structură ca de burete, lucru foarte neobișnuit. Și peste toate, direcția din care veneau sugera că ar fi provenit din alt sistem stelar⁴.

Când mersul prin zăpadă deveni istovitor, Theru-Tin își intrerupse șirul gândurilor și-și aruncă o privire către ceas, într-o parte a vizierei⁵ căștii militare. Era un sfert de grad⁶ trecut de ora estimată. Deci se și terminase. Ridică din umeri.

Comunicatorul⁷ îi bâzâi în cască. Răspunse.

3. Acestea erau niște mașinării care pluteau în cer și priveau de departe, foarte, foarte departe. Și ne puteau trimite și nouă imaginiile pe care le vedea.

4. Un sistem stelar e un roi de lumi, sau planete, cum le mai numim, ca Pământul vostru, care se rotește în jurul unei stele, precum Soarele.

5. Căștile aceleia aveau viziere transparente, pe care unele lucruri apăreau și dispăreau dacă purtătorul le dorea, fără a-i întuneca vederea. Aveau busole, ceasuri, chiar și ocheană, ca acesta.

6. Există o singură oră pe întreaga lume. Cele 16 grade-timp, câte meridiane principale au fost trasate, fuseseră împărțite în zecimi, sutimi și miimi. Ceasul nostru era mai simplu decât este al vostru.

7. Aceasta era un aparat care putea să-ți aducă vocea altuia, de departe, în ureche, iar pe a ta să o poarte în urechea lui.

— Ai văzut? îi răsună un strigăt în urechi.

Dădu mai încet.

— Ce să văd?

— Cum, ce să vezi?

După repeziciunea cu care vorbea, Seriun-Baa, cel care-l chemase, era entuziasmat. Probabil că ochii îi erau galbeni⁸. Destul de neobișnuit pentru el. Ce l-o fi apucat?

— Ai văzut cum au schimbat formăția? continuă celălalt înainte ca el să apuce să spună ceva.

Despre ce, oare, vorbea?

— Cine? Ce formăție?

Câteva momente de tăcere, apoi vocea celuilalt continuă și mai grăbită:

— Cum ce formăție? Nu te-ai uitat pe monitor⁹ la imaginile de la telescopul șapte? Ce, nu s-a transmis ploaia de meteoriți și la Turnul Nașterii Zilei?

Fâșăit.

— Ba s-o fi transmis, dar eu nu sunt acolo.

— Da' unde mama Haosului, fșșș!! te-ai dus?

Theru-Tin îi citi indicațiile de pe busola vizierei.

8. Nu știu dacă v-ați uitat atent la noi și dacă ați văzut că nouă culoarea ochilor ne trădează ce avem pe suflet: verde – bucuria, roșu – furia, albastru – tristețea, galben – nerăbdarea.

9. Monitoarele sunt tablouri mari pe care imaginile se schimbă, de parcă te-ai uita prin mai multe ferestre. Multe lucruri puteau arăta acele monitoare, aducând imagini de departe, pentru ca titanii să le vadă oriunde s-ar afla.

Apoi le repetă.

— Nu pot să cred! Într-o zecime de gr... să fii înap..., că ai înc...

Câteva părâituri și păcănituri poticniră vocea celuilalt.

— Mi-a trebuit aproape un grad și jumătate să ajung aici, crezi că ajung înapoi într-o zecime? Și de ce-am...

— Un gra...? Tu ești pe jos? Fsss!! pe jos, nu-i aşa?

— Da.

— Prost moment! Ăăă... stai acolo, că... eu... tine!

— Nu-i nev..., mai apucă Theru-Tin să spună înainte ca discuția să se fie curmată.

Așadar, chiar fusese ceva nenatural la acei me-teoriți! Ceva atât de ciudat, încât prietenul lui cel mai bun nu mai avea răbdare să vorbească despre ei decât față în față. De fapt, își aminti, pură coincidență nu fusese acceptată ușor nici de popor, nici de titanii de știință. Aflase, chiar fără să vrea, că se încercase comunicarea cu ei cu mai multe feluri de semnale^{io}, pentru că toată lumea credea că sunt ro-dul unor minți inteligente. Titanii crezuseră sau își

io. Mi-e greu să vă spun ce sunt semnalele. Sunt ca niște raze de lumină, dar de un tip care nu se vede. Iar în acel fel de lumină se puteau scrie și trimite cuvinte. N-am să vă pot învăța asta, dar vă veți deindeosebi singuri, cândva.

dorisera să creadă. Dar, cum timpul fusese scurt și nimic nu venise înapoi, acceptaseră că misterul lor avea să moară odată cu ei, arzând în straturile înalte ale atmosfereiⁱⁱ lui Tan-Ree, lăsând poate doar câteva fărâmițe să ajungă jos, pentru cine-ar mai fi avut răbdare să le caute.

Apelul nu reveni. Îl terminase Seriun-Baa intenționat sau se pierduse printre fâșăituri? Ciudat, nu prea se întâmplau asemenea lucruri cu comunicatoarele. Oricum ar fi fost, n-avea rost să-l cheme el ca să-l convingă să se răzgândească. Rar reușea să-i schimbe hotărârile. Ei, poate că era cu atât mai bine. Îl cam luase frigul. Își strânse mâinile la piept, se așeză pe gambe, cu genunchii pe zăpadă, în poziția care titanilor le e atât de comodă, și aștepta.

Nu, nici în noaptea aceea nu avea să o facă. Se temea? Sau încă ținea la cei pe care-i numea prieteni? Tot mai des dispăreau titani, mai ales dintre cei tineri, din generația sa. Tot mai des vedea ochi albastrindu-se în fața listelor celor care plecaseră acolo de unde nu aveau să se mai întoarcă. Uneori, și ai săi. Mulți s-ar fi albastriți și pentru el. Și o vor face. Dar nu în ziua aceea.

În ziua aceea primise doar un răgaz să admire stelele. Frumoasele, fascinantele, înfricoșătoarele

ii. Aerul care înconjoară o lume nu e nemărginit în cer, să știți! Sus, foarte sus, se termină. Și-ncepe nimicul.

plăsmuirii ale Cosmosului¹². Să le privească, doar atât, să le privească, nimic mai mult.

2.

De îndată ce închise comunicatorul, Seriun-Baa o rupse la fugă. Cât de curând avea să fie forță mare pe coridoare, pentru că titanii aveau să se plăcătasească de privit imaginile de la sateliți cu cei șase meteoriți intacți, așezați în Câmpia Vânturilor din Hyperbo'reea, într-un hexagon perfect și vor năvăli afară din sălile mari ale Palatului Imperial, la discuții zgomotoase. Nu trebuia să fii prea deștept pentru a intui asta. Sau faptul că, dintr-o clipă în alta, mobilizarea generală urma să fie decretată. O națiune în prag de dispariție, cu absolut nimic de făcut în afara contemplării propriei pieiri, nu avea nevoie de mare lucru pentru a mima gravitate. Iar acum chiar se întâmpla ceva! Trebuia, aşadar, să se grăbească să-l aducă înapoi pe Theru-Tin înainte să fie trecut „lipsă la apel“.

Alergă, cât îl ținură picioarele, din sala prezidiului, din cel mai înalt punct al domului central

¹². Cea de pe urmă religie a noastră venerează Cosmosul. Haosul este potrivnicul său.

al Palatului Imperial, către unul dintre cele șapte turnuri-cazarmă, cel al regimentului din care făcea parte, intră în apartamentul său, se echipă din câteva mișcări în uniforma de exterior și coborî la garaj¹³. Deja soldații începeau să formeze grupuri gălăgioase. Ochii le erau galbeni. Perfect, n-avea să-l bage nimeni în seamă.

Se furișă și ochi un vehicul¹⁴ pe roți, rapid, ușor, cu gheare pentru zăpadă. Ideal! Urcă, porni motorul, aprinse luminile... și sări imediat jos, salutând militarește. Acolo, în fața sa, apăruse ca din nimic Eyr-Vekun, înaltul comandant al regimentului Zagal, superiorul său.

— Domnule comandant, strigă Seriun-Baa, permiteți să raportezi!

— Permit.

Avea brațele încrucișate la piept, se aștepta la o explicație. În ceea ce-l privea pe acest ofițer, era mai bine să-i spună adevărul.

— Aș vrea să merg după Theru-Tin, dacă-mi permiteți!

În cap își adună repede o explicație pentru lipsa camaradului său, dar n-apucă să-o spună, pentru că

¹³. Garajul e un fel de grajd, dar unde se țin care cu motoare, ca cele cu aburi, pe care v-am învățat să le meșteșughi și voi, și care astfel merg singure, fără a fi trase de animale de povară.

¹⁴. Vehicule sau mobile, așa numeam carele noastre cu motoare.

celălalt i-o luă înainte:

— Permit și asta. Iarăși a plecat pe câmpii?

— A ieșit înainte să...

„Ia stai.... cum adică «iarăși»? Deci știe! Si n-are nicio obiecție?”

— Însă am o mică obiecție, continuă calm înaltul comandant, după câteva clipe de gândire. Nu te pot lăsa să pleci fără ordin.

Pe tot Haosul, era prea târziu! Se dăduse deja mobilizarea generală. În graba sa, nu fusese atent la anunțuri.

— Și-mi ordonați? făcu o încercare.

— Cam trebuie, nu? Adică... mi-ar fi prea lene să-i fac proces de trădare. Un ordin mi-e mai ușor să dau. Zi-mi unde e!

Soldatul turui coordonatele, iar comandantul își desprinse comunicatorul din cască și le notă, apăsând pe butoane¹⁵.

— Aha! Hai că aveți și noroc!

Apoi scrise: „Permis de liberă trecere pentru mobilul 792 de la Zagal, cu ocupanții: Theru-Tin și Seriun-Baa. Destinația: Atlan-Fivin. Misiunea: comunicarea ordinului de instituire a mobilizării generale; obiectiv secundar: înștiințarea asupra necesității de revizie a echipamentelor de transmisie

15. Nici mașinării cu butoane nu vă vom învăța să făuriți. Timpul va fi un învățător mult mai bun decât am putea fi noi.

prin eter¹⁶;” și ii trimise soldatului mesajul.

— Fii atent, mai spuse ofițerul, ați plecat amândoi de aici și ați mers direct la Atlan-Fivin! Clar!?

Seriun-Baa încuviință din cap. Așadar, de-așa venise înaltul comandant la garaj! Și, de dragul unui nerod de soldat, renunța la o plimbare care i-ar fi făcut și lui plăcere.

— Glorie imperiului, domnule comandant! Si mulțumesc!

— Am să mă asigur că cei de la poarta răsăriteană sunt înștiințați de misiunea voastră și nu vă rețin. Hai, dispara!

Și mobilul pleca, gonind pe străzile pustii, către zidul care se înălța acolo unde suburbiiile orașului fuseseră odată.

3.

Theru-Tin se mândrea cu tăria lui de a îndura frigul. Suporta gerul mai bine ca oricare din regimentul său, lucru dovedit. Era un titan Tânăr, abia trecut de vîrstă bărbăției, cu o formă fizică excelentă, ca toți cei din generația sa, a celor crescuți din

16. Adică prin unde dintr-acelea de lumină care nu se vede.